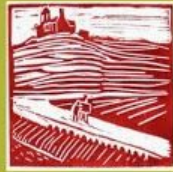

Compartir

0

Más

[Sigüiente blog»](#)[Crear un blog](#) [Acceder](#)**ALEIX ART**<http://aleixmataro.blogspot.com>

8 DE MARÇ, DIA DE LA DONA

IMMA GÓMEZ, escriu. FRANCESC ARTIGAU, posa els dibuixos

"...coses que admiro de les noies i adolescents és que tot i tenir aquest tipus d'anuncis publicitaris accepten el seu costat com és i promouen que d'altres també l'acceptin.

De les coses que no m'agraden és que les dones estan presentades com més febles que el homes, tot i que algun..."

[Llegiu i veieu la pàgina completa](#)

dimecres, 19 març de 2014

ART A VIC

Artistes més enllà del marc a ACVIC

Vic/Centelles. En l'entrevista a Miquel Bardagil un dels noms que va sortir en diverses ocasions, va ser el de l'artista Núria Güell. Amb en Bardagil, fa uns deu anys, vam coincidir en una mostra on Güell havia estat seleccionada. Era a la sala de la Llotja, amb una obra fotogràfica, on hi havia una porta plena d'ulls. Aleshores l'artista era una creadora emergent. No se si eren els seus primers passos. Ara ja trepitja fort amb una sèrie d'accions certament cridaneres. El

terme apropiat és: provocadores. Però no amb ànims gratuïts, sino amb la voluntat manifesta de ser crítiques amb les llacunes de la societat. El mateix Bardagil, que es declara seguidor de l'obra d'aquesta noia, ens explicava que una de les seves darreres obres, va ser "vendre" la nacionalitat espanyola a un immigrant. Es a dir, es va casar amb un "sense papers", perquè obtingués la nacionalitat. Tot es va orquestrar i preparar de tal manera, que hi va haver una selecció i una sèrie de paperassa per limitar l'abast de la jugada. El fet era criticar el concepte d'immigrant i les barreres, i alhora les incoherències del sistema.

Núria Güell exposa a Vic. Ara mateix i fins el 3 de maig, participa en la mostra col·lectiva "Extralocals", on s'ensenyen quatre projectes similars, al Centre d'arts contemporànies de Vic -ACVIC, C/Sant Francesc, 1-. No havia anat encara mai a aquest espai d'art. Val la pena.

En el que és un sala interior, s'hi mostren quatre projectes, generats per artistes en ciutats o indrets estrangers. El col·lectiu Caldo de cultivo es va aliar amb el grup "Todo por la praxis", per desenvolupar una història artística a Bogotà. Mariona Moncunill se'n va anar a Helsinki. Roser Caminal a El Caire. I Núria Güell a Estocolm. Els quatre artistes o projectes, comparteixen que van generar un tipus de treball artístic en que comptaven amb alguna mena de complicitat amb els nadius, amb la gent de la ciutat o del barri. El què es mostra a la sala de l'ACVIC és el material videogràfic, una entrevista i el material físic que documenta el procés del projecte, que en general tenen un component participatiu.

Aleix Art

Proposta de dos col·lectius d'artistes que han desenvolupat un projecte de "reivindicació urbana" a un barri de Bogotà.

COLUMNES

- [SALONET](#)
- [CRÒNICA DIBUIX URBÀ](#)
- [TINT SOCIAL](#)
- [BADALUC](#)
- [QUADERN DELS MIQUELETS](#)
- [CRÒNICA DE CENTELLES](#)
- [APORTACIONS](#)

TRANSLATE TO:

Tecnologia de [Google](#) **Google Traductor**

CRÒNICA DE CENTELLES

PREMIS FOTOGRAFIA

DIA DE LA DONA, 8 DE MARÇ

El binomi Caldo de Cultivo+Todo por la praxis, van instal·lar una bastida a un barri deprimat de Bogotá i hi van penjar la frase "Arriba los de abajo". Amb aquest element escenogràfic varen animar als veïns a pujar dalt la bastida, per tenir una perspectiva diferent del barri. Però alhora la frase tenia un sentit més metàforic, de dinamisme reivindicatiu.

Moncunill va anar a Helsinki. Tot estava cobert per la neu. Inclús les flors i plantes del jardí botànic. La noia va demanar a una finlandesa del lloc, que l'hi expliqués i descrivís les plantes que figurava hi havia d'haver a cada racó, sols identificat pel rètol amb el nom de l'espècie botànica. Un exercici que fa treballar la memòria i la imaginació per recrear un univers adormit. L'artista en el projecte "Text on snow on the Botanical Garden", potser ens vol suggerir que només els que coneixen bé el lloc saben de què parlen, igual que sols els qui saben de què parlen, poden anar més enllà dels titulars dels diaris o de les aparences d'una obra d'art. Per exemple.

Roser Caminal va anar a El Caire i a unes nenes d'una escola els hi va fer imaginar com o què voldrien ser de grans. Van fer nines de drap i es van inventar unes històries perquè cadauna fes actuar el seu personatge, d'acord amb el rol que havien imaginat.

Núria Güell retorna al tema de les persones al llindar de la societat. En el transcurs d'una fira d'art d'una ciutat sueca, va llogar a una noia, perquè obtingués un contracte de treball. I el què havia de fer era amagar-se o moure's per la fira, de tal manera que el públic o persones que volguessin, l'haguessin de buscar.

Que és?

Si busqueu pintures aquí no en trobareu. El més artístic, físicament que hi ha, potser són les nines de les nenes d'El Caire. La resta són fotografies –bones fotografies que també és art-, els vídeos reportatges de l'esdeveniment. Tots els treballs depenen del suport fotogràfic que defineix i justifica el projecte. De fet estem parlant d'obres amb un final fotogràfic, que bé podrien anar a LOOP. Però en el fons són obres més immaterials, perquè la seva part més física, són accions i escenes, la paraula, el raonament, la implicació i la reacció de la gent. Són obres d'art que van més enllà de tot. No són ni teatre, ni body art. El que tenen és molt concepte i també el fet que demanen a l'espectador final, una mica del seu temps, per copsar-les. No n'hi ha prou d'anar a veure l'exposició. Hom ha de voler entrar a veure els vídeos i escoltar les entrevistes per entendre tot el raonament –l'entrevista de la Núria Güell està gravada davant d'un Centre d'Internament d'Estrangers-. Sino com en les flors de la Mariona, tot poden acabar sent interpretacions supèrflues. Potser algú encara es demanarà si tot això és art. La meua resposta és que sí, ja que la intenció és artística i hi ha la voluntat d'explicar una idea concebuda per l'autor, d'una manera plàstica o en que es transforma la realitat en agent portador d'un missatge per sobre de la realitat mateixa.

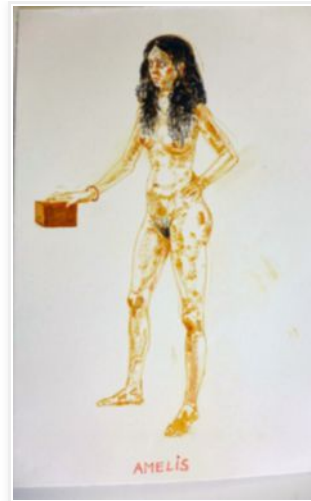
A.A.

Nines fetes per unes nenes d'El Caire, pel projecte artístic de Roser Caminal

A.A.

Núria Güell ens fa fer de detectius en el seu projecte realitzat a Estocolm

IMMA GÓMEZ ESCRUI, FRANCESC ARTIGAU, POSA ELS DIBUIXOS

QUADERN DELS MIQUELETS

MIQUELETS A LA MAR

LA FINESTRA:

CAPITALS DE LA CULTURA CATALANA

SKETCHCRAWL EMBRUIXAT: GALERIA DE DIBUIXOS

